12 MAYIS ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/19 No:713
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Türkiye'de 17 milyon kişi devlet yardımına muhtaçken pandemide 85 bin 958 kişi milyoner oldu

Tasma bu kadar

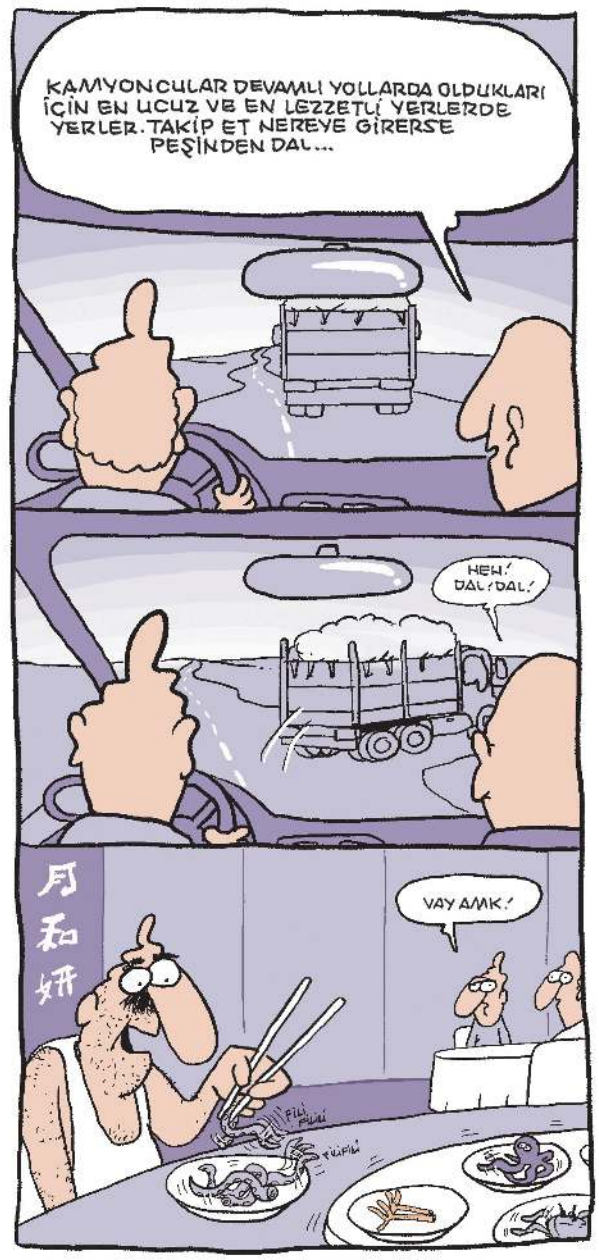
Tam kapanma bu sefer anlamsızlığıyla geldi. Spor yapmak, tek başına yürümek, bisiklete binmek, alkol, ampul, pil satmak ve bazı marketlere göre regl olmak bile yasak. Yani o kadar akılsızca yapılıyor ki bazı şeyler, sonrasında yaptığın iş mantıklı bile olsa, gidiş yolun şuursuz olduğundan ne dediğinin de bir önemi kalmıyor. Ülkede son yıllarda özellikle artan adaletsizlik ve "adamına göre" muamele durumu sayesinde herkes bir şekilde işini çözmeye çalışıyor.

Torbacı arar gibi tekel marketi arayanlar mı dersiniz? Sahte rezervasyon ya da belge düzenleyip yasakların arkasından dönmeye çalışanlar mı dersiniz? Hepsi var bizde. Çünkü mantıklı, akılcı, şeffaf ve eşit bir yönetim yok. Olsa olsa bizdekinin adına "idare" denir. Bir şey sıkıntı oldu mu yasaklayalım kafasıyla bugünlere geldik. İnternetten iki erotik içerik bakacak diye gençlerimiz genç yaşta it müteassısı oldu, analar babalar diledikleri sayfalara girebilmek için vpn uzmanı oldu, saçma sapan işler işte. Sorsan devleti yönetenler bizi koruyor. Yersennnnn. Neyse canım ben de işte kendime göre bir yöntem bulmaya çalışıyorum bu dönemde iyice aklımı çıldırmayayım diye. Ya spor yapmak neden yasak olur arkadaş? Sanki deve güreşi oynayarak mitinge gideceğiz. Sen ülkenin her yerinde mitingini yap virüsü ülkenin her yerinde mitinglerde ağarla, cenazelerde promosyon olarak dağıt, sonra iki hareket spor yapmak isteyen gariban vatandaşa onu da yasakla… Neyse şu işler geçsin ampul komple yasaklanacak zaten en sonunda… Kendi gücünüz altında, kendi kütlesiyle içine çöken yıldız gibi çökecek bu bozuk sistem belli zaten. Hem de kendi kendine çökecek. Neyse ya. Kaliteden tek anladığı şey Mercedes olan tayfa tarafından idare edilen bir halk da bir noktada uyanacak. Adaletsizlik konusunda en azından adil oldukları, kendilerine en yoğun biçimde oy veren tabanlarına ve ülkenin gencine, yaşlısına, öğrencisine yaşattıkları hayattan belli.

İşte bu ortam içinde memleketin tüm limanları satılmış, tüm otoyolları ve köprüleri geçmesek de kullanmasak da geçiş garantili aynı isimlere verilir olmuş şartlar altında her gün 20-25 bazen de 30 km bisiklete binen ben de aniden gelen "Biz hastalık bulaşsın diye her şeyi yaptık, şimdi sen durum düzelsin diye evde otur" diyen emirle birlikte hareketsiz kaldım. Apartman içinde sapık gibi merdiven inip çıkıyorum ama o da bildiğin rahatsızlık komşular için. Yani benim komşum bu şekil hareketlere girse kıllanırdım… Neyse ondan da vazgeçtim. Dedim ki "Kediye tasma alayım, kediyi çıkarayım dışarı"… Bu hareketi de üşengeçlikten ve "Kedi tasması pahalıdır şimdi" düşüncesinden (ya şimdi baktım 60 liraya varmış) ötürü erteledim. Dedim ki "Bu köpekçi tayfa sürekli sokakta, ben de köpek kılığına gireyim kendimi dolaştırayım"… E iyi tamam da o zaman da direkt haberlere çıkarım. Ülke henüz bu tarz bi şekle hazır değil. Yoksa yurt dışında sokakta köpek olarak gezen görmüşlüğüm var. Açın bakın YouTube'da da var (Aradım pek bi şey bulamadım ama kesin iyi aramadım)… Neyse tasma takma ve köpek cosplay'i için de bi tasmacı gerekir şimdi apartman vatzap grubuna da "Beni tasmayla sokakta gezdirecek müsait komşum var mı?" yazmak istemedim. Ben dedim ki en iyisi bu köpekçi tayfayla bir şekilde temasa geçeyim, sonra onlardan bana seken köpek olursa, ben de köpek gezdiriyor ayağına sokakta dolaşır, hem temiz hava alırım, hem de yürüyüş olur… Vallahi de billahi de Allah'ın sevdiği kuluymuşum. Bu köpekçi tayfanın takıldığı bir alan var. Oraya gittim, hemen tanıdılar. Biraz muhabbet edip durumu da anlattım, onlara da uydu. Artık fazladan gelen köpekleri bana veriyorlar. Ben de köpek dolaştırıyorum ya da köpekler beni dolaştırıyor. Artık hangisiyse, bence sorun yok. İşin güzel tarafı köpekçi tayfayla takıla takıla şimdi köpeklerle de tanıştım. Galiba üç vakte kadar bir patili dost da edinirim. Benim evdeki hayırsızla birlikte ikisini de tasmalarım, bir kedi, bir köpek, bir de Kaan Bremen Mızıkacıları gibi dolaşırız artık.

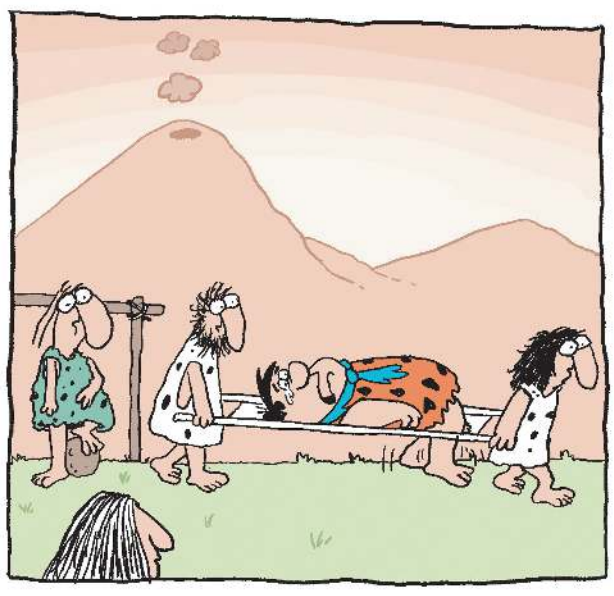
ilker altungök

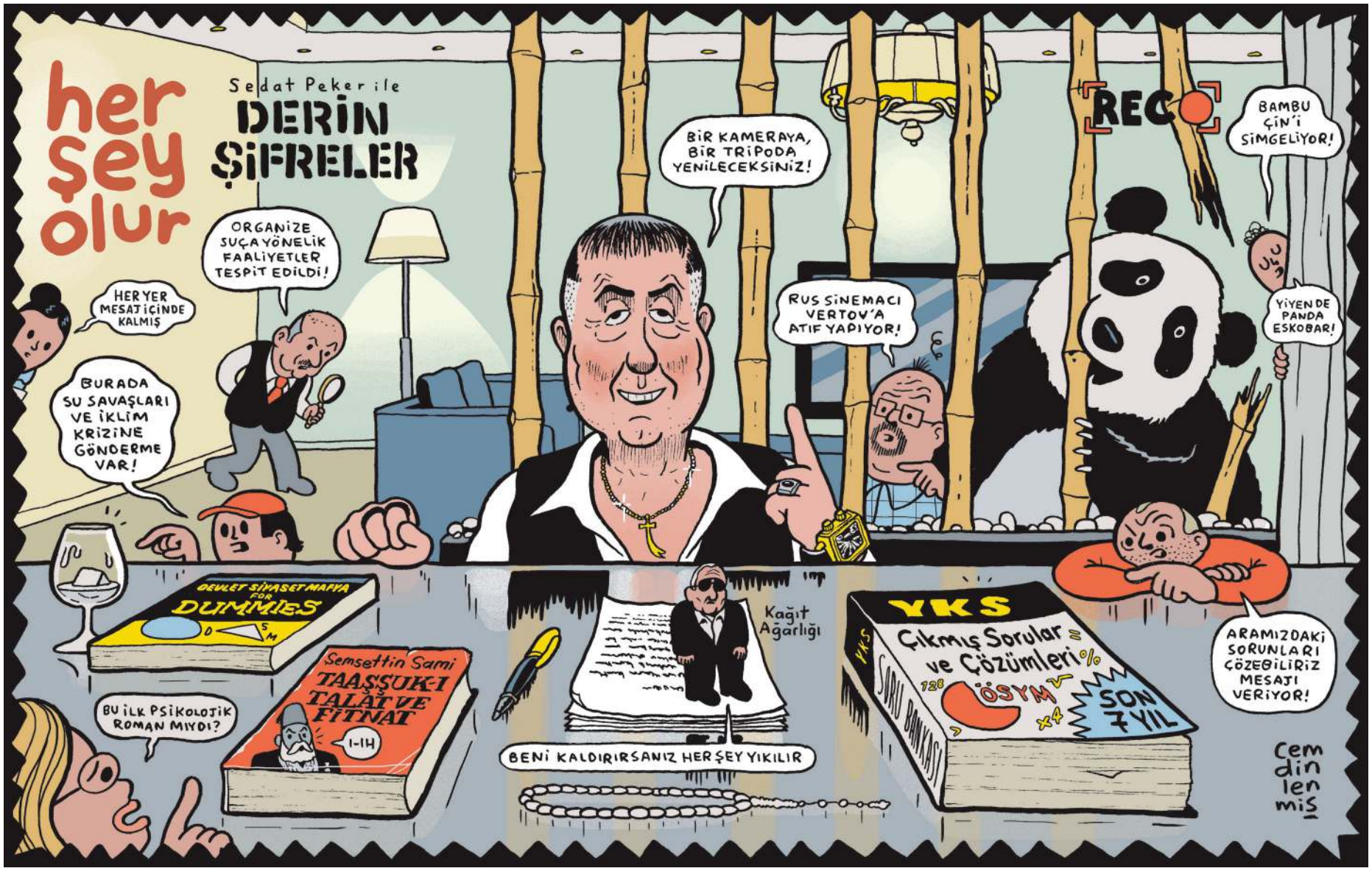

Hababam Sınıfı Zorbalığı

İkinci kez düşünmeden yazılan, çekilen ve izlenen filmler kategorisinin en bilinenlerinden olan Hababam Sınıfı serisini, şimdi burada kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz, hepimiz ortalama üç kere izledik, izlemeyenlerimiz dergiyi tesadüfen eline geçirip "Ne ilginç çizimler lan bunlar, aa, batılıları hep böyle mi çiziyorlarmış, ne acayip, demek biz bu adamların gözüne böyle görünüyoruz," diyerek sayfaları karıştıran Brookings Enstitüsünde çalışan bir vatandaşımızın evine her niyeyse konuk gelmiş bir misafir dışında taş çatlasın bir kişidir. (Hah, o bir kişi de sen ol canım, illa çıkıntılık yapacaksın ya, eksik olma, o bir kişilik kontenjanı sana ayırdım zaten ben. Sen bütün genellemelerin kaçınılmaz istisnası, ***"Aa, ama bende öyle olmuyor, niye canım benim hiç başıma gelmedi, hayır bu doğru değil çünkü benim deneyimim farklıydı,"*** demek için can atan güzel kardeşim, sen kendini biliyorsun. Hayır, Hababam Sınıfı bu, tanıdığım en monşer insan Ali Murat Hamarat'a sordum, o bile izlemiş. Gerçi başta izlemedim dedi ama gerçeği söylemezse Modül Disko'da kasap havası oynarken çektiğim görüntüleri basına vermekle tehdit ettim, paşa paşa tüm filmleri saydı. Hatta gitmiş, bırak Mehmet Ali Erbil'liyi, Mehmet Ali Alabora'lı Hababam Sınıfını bile izlemiş adam. **"La oğlum onu niye izledin, onu biz bile izlemiyoruz,"** dedim, **"Ne bileyim lan, herşeyi izliyorsunuz, bunu da izliyorsunuzdur sandım,"** dedi.)

Hepimizin, Hababam Sınıfı serisine hâkim olduğu konusunda uzlaştıktan sonra konumuza dönelim. Arkadaş bu Hababam Sınıfı'nda 6 Edebiyat A sınıfında toplaşan adamlar esasen ne kadar zorba, ne kadar korkunç adamlar yahu? Şimdi doğruya doğru, her okulda, atıyorum, tiyatroya, müziğe, sanata daha çok yeteneği olan o yüzden dersleri boşlamış sınıflar olur, o yüzden dersleri boşlamaları bir yere kadar hoş görülür. Şimdi anladığımız kadarıyla bu Hababam Sınıfı, Özel Çamlıca Lisesi'ndeki bütün yıl sonu müsamerelerine ambargo koymuş, onlardan başka kimse yok. Kuzguna yavrusu şahan görünür hesabı (ki kuzgun bence daha güzel bu arada, allah yavrusunu şahin zanneden kuzgunun anlamsız aşağılık kompleksinden korusun) biz okuldaki başka kimseyi görmediğimiz, eh film boyunca da çocuklara sempati beslediğimiz için ne güzel diyoruz. Ama bu arkadaşların sene sonunda her sahneye çıkışı bir sanat felâketi, müzik katliamı, sahne ve gösteri sanatları faciası. Hayta İsmail'i saymazsak şarkıları detone söylemek bunlarda, ritmleri kaçırmak bunlarda, abuk sabuk koreografiler bunlarda, gitar tutmayı bilmemek bunlarda. E bu Özel Çamlıca Lisesi'nde ilaç için bir tane bile sesi güzel oğlan yok mu, en iyileri bunlar mı da her sene sonu müsamere bunlardan soruluyor?

Filmleri izleyenler aslında cevabı biliyorlar. Bir kere, rastgele seçilen yüz kişiden yüzünün de Hababam Sınıfı kadar yeteneksiz olma ihtimali asla ve kata bulunmadığından, elbette Özel Çamlıca Lisesi'nde çok daha yetenekli bir alay öğrenci var. Ama liseler arası bilgi yarışmasından da bildiğimiz gibi, hababam sınıfı, bildiğiniz zorbalıkla, döverek, tehdit ederek, bir umuttur yaşamak diyerek bütün okulu sindirip sahneye de kendileri çıkıyor. Hadi 15-16 yaşında olsalar hamlıklarına vereceğim de, bunların hepsi 25-26 yaşında eşek kadar oğlanlar, hiç utanma sıkılma, "La oğlum kaç yaşına geldik, bırakalım lise müsameresini de liseliler yapsın," demek yok, hayvan evladı gibi hep bana rabbena, kaç nesil Özel Çamlıca Lisesi'nden sahne tozu yutamadan, yeteneklerini keşfedemeden mezun oldu gitti. Ulan o okuldan her sene konservatuvara yönelme ihtimali olan en az üç beş çocuk, kazma kazma herifler birbirinden kötü sesleriyle dönemin popüler şarkılarının parodisini yapacak diye harcandı gitti.

Hayır hesapta daha sonra Kanuni'nin Veda Busesi diye bir tiyatro sahnelemeye kalkıyorlar ki Muhsin Ertuğrul mezarında ters dönüyor. Zaten o filmde biliyorsunuz Güdük Necmi ve İnek Şaban çoktan tasdiknamelerini almış, Kıvırcık falan var. Mahmut Hoca da artık iyice balataları sıyırmış okulunda çocuk yaşta kızlar çocuk doğuruyor, "Önemli olan hataları görmek ve bir daha yapmamak," diyor. Bir daha yapmamak ne demek, her sene bir çocuk mu doğuracak kız? Zaten Mahmut Hoca'nın pedagojik formasyonunda ciddi falsolar var, daha önce de okula bebek getiren çocuklara, "La oğlum delirdiniz mi, s.ktir git evinde bak," diyeceğine "En doğrusunu yapmışsınız," diyordu. Sahte hoca olabilir, ders anlattığını da görmedik zaten.

Yani tamam seviyoruz, karşımıza çıkınca izliyoruz da, Hababam Sınıfı zorba, kimsenin kendileriyle aynı okulda okumak istemeyeceği beş para etmez karakterlerden oluşuyor. Hiç mi iyi yanları yok. E yok valla. Ama bu denli işe yaramaz adamları halkın sevgilisi yapmak da ancak Ertem Eğilmez'in kotaracağı iş onu da söyleyelim.

cihan kılıç

KÖSTEBEK

SON

Binalara Bakıyorum

Yirmi yedi yaşındayım. Şimdiye kadar gözümü açtığım günlerin hemen hemen hepsinde bedenim, çeşitli gıdalar, başka bir insana ek olarak en az bir -iç veya dış- mimari yapı gördüm. Bedenimi tanımak için bir süredir kendime dokunuyorum. Gıdalarla ilişkimi ilerletmek için uzmanların uyarılarını dikkate alıyorum. İnsanları çözeyim ilerde lazım olur diye düşünüp dört yıl psikoloji okudum. Ama binalar için hiçbir şey yapmadım. Öylece bakıyorum.

Öylece bakmam bir şey hissetmediğim anlamına gelmiyor. Binalara dair yoğun hislerim mevcut ama yeterince bilgim olmadığı için kelimelere dökemiyorum. Ufakken sadece büyük yapılar ilgimi çekiyordu. Yakından inceleme fırsatım olan Atakule, Galata Kulesi; kartpostallardan takip ettiğim Eyfel, Pisa kulesi; haberlerden takip ettiğim İkiz Kuleler... İki tane uçağın koskocaman iki binayı yıkmasına çok şaşırmıştım. Bu şaşkınlığımı bana sakız patlatmayı öğreten canım arkadaşım Mücahit'le paylaştım, babası ona o iki gökdelenin masum bulutların canını acıttığını, uçaktaki iyi insanların bulutların öcünü aldığını söylemiş. Yedi yaşında bile inanamayacağım kadar gerçekdışı ama itiraz edemeyeceğim kadar kompleks bir demeçti. Anneme sordum ve Mücahit'i bir daha hiç görmedim. Her sakız patlattığımda aklıma o geliyor, belki o da bir yerlerde bir şeyler patlattığında beni hatırlıyordur.

Bildiğiniz gibi insan on yaşını aşıp biraz olgunlaşınca, ilgisini daha sıradan binalara yöneltiyor. Gösterişsiz güzellikleri bulmaya çalışıyor. Ne yazık ki rengarenk mozaik taşlarından yapılmış pikselli binalarla çevrili mahallemizde bu pek mümkün değildi. Ben de o güzelliği New York dizilerindeki apartman kapılarında, Fransız filmlerindeki balkonlarda aradım. Fakat mimariye dair bilgim hala sınırlıydı. Bir aile sohbetinde ortaya atılan "Büyük spor salonlarında tuvalet hemen arkada olmaz, daha uzak bir köşeye koymak zorundadır mimarlar. Çünkü insanlar tuvalete gittiklerinin herkes tarafından anlaşılmasını istemez," cümleleriyle siftah yaptım ama üstüne pek bir şey koyamadım. Hala arada kontrol ederim, tuvalet hep hafif gizlenmiş hakikaten.

Vakit ayırıp öğrenmeye çalışmanın psikoloji deneyimim sayesinde nafile bir çaba olduğunu bildiğim için binalarla ilişkimi alaylı bir şekilde sürdürmeye devam ettim. İstanbul'a taşınıp çeşit çeşit binalar görmeye şansı bulunca içten içe ön cephe övmeye, materyal seçimine dikkat etmeye, fonksiyondur, yaşam alanıdır daha önce derdim olmayan mimari nitelikleri dert etmeye başladım. Yine de ne yaparsam yapayım boydan boya cam ve yüksek tavan dışında bir kırmızı çizgim olamadı. Genel kanı neyse ondan sapamadım. Taşındığım bu eski İstanbul mahallesindeki otuz yıllık evlerle yeni yapılmış rezidansların birbirlerine dik dik bakıyor olmasına akılcı eleştiriler getiremedim. Sadece en baştaki yoğun hisler vardı. Dört çocuklu aileler için tasarlanmış eski evleri ilk biramı elinden içtiğim aile dostumuz Sedat Amca'ya benzetiyordum. Sıcaktı, dolu doluydu ama değişen çağa ayak uyduramamıştı. En haklı tartışmasında bile en az bir cinsiyetçi-bir ırkçı cümle söyler, rezidanslar tarafından argüman manyağı yapılarak eve yollanırdı geniş balkonlu Sedat Amca. Hey gidi koca dev, 3 rezidans dikilecek parsele sahipsin, otoparkın ortada, bahçen kediye, köpeğe, kirpiye açık ama artık bu dünyada yerin yok. Eskiden kapitalizm karşıtlığı, nostalji, geniş evler diye savunuyorduk ama artık çatlakların var ve deprem kapıda.

Yirmi dairelik apartmandan tek ev sahibi belediyeye söylediği için yıkım kararı çıktı. Apartman yöneticisi 14 numarayı açıktan suçlayan ve apartman sakinlerine 14'ün günlük yaşamını zorlaştırmalarını tembih eden bir metin kaleme aldı. 14 numaradakiler kiracı olduklarını, kendilerinin bir suçu olmadığını belirten bir karşı metin yazdılar. Metnin dili güçlüydü, yöneticinin metnindeki çeşitli ayrımcı söylemlere de dikkat çekiyordu. Metin savaşları durulunca koridorlarda kiracıların da ev sahibiyle birlikte hareket ettiğine, onlara da tepki göstermek gerektiğine dair konuşmalar geçer oldu. Henüz depreme göre yaşam alanında radikal değişiklikler yapacak gelir seviyesinden hayli uzak olduğum için karışmadım. Huzurlu ve tutarlı yaşamak için depremden korkmamaya ve binamızın yıkılmayacağına inanmaya devam ediyorum. Bulutları da rahatsız etmiyoruz zaten.

Fakat bir gün 14 numarayı bahçede yakaladılar. Yalaka kiracıları değil, bizzat kendisini. Tartışmalar başladı. Hiç daha önce herhangi iki yaşlının böyle bürokratik mevzularda tartışmasına tanık oldunuz mu bilmiyorum ama o kadar yavaş ilerliyor, öyle laf sokma fırsatları kaçıyor ki insan katılmadan edemiyor. Üstüme Z kuşağı *oversize* kapüşonumu çekip hemen bahçeye indim.

"Deprem olacak diye binamızı yıkıyorlar. Ee ne farkınız kaldı sizin depremden?"

Yirmi yedi yaşındayım ve buna inanırım. Ya hiç kimsenin fark etmediği bir noktayı yakalayacaksın ya da herkesin bildiği için üzerine konuşmadığı bir noktayı söylemiş olacaksın. Ancak ilk etkiyi yaratabilen insanlar dünyayı değiştirir. Bu sefer benimki ikinci kategoriye giriyor, olsun. Ayrıca bizim insanımız için gerçekten hiçbir şey yapmaya değmezmiş. Yine bunu öğrendim. Aynı tarafta olduğum insanlar bile cümlemi anlamsız ve abartı buldular.

FİLİPİR

İNSAN CANLISI YUNUS

BİR BİRA ALIP SAHİLE İNELİM Mİ? HAVA GÜZEL...

OLUR VALLA!

ŞURAYA OTURALIM.

..EKEKEKE KEKEKEKE..

O NE!?

ANANIS.

EKEKEK!

TOK

ABİ DUR! TANIDIM ..BU İNSAN CANLISI FİLİPİR...

AA EVET.. SADECE KAFASINI GÖRÜNCE TANIYAMADIM...

BİZE BİR ŞEY ANLATMAYA ÇALIŞIYOR...

EKEKE

BÜTÜN GÖVDESİ VAR BUNLARIN.. KUYRUK, YÜZGEÇ VESAİRE ... ÖYLE GÖRÜNCE BİLİYORUM BEN.

ABİ BOŞVER ŞİMDİ... ÇÖZELİM NE ANLATIYO.. ACİL OLABİLİR.

EKE KEKE

EKEKEKE

ÜŞÜMÜŞTÜR.. BAKMA HAVALAR O KADAR SICAK DEĞİL HALA.. TAM HASTALIK HAVALARI...

ALALIM DIŞARI

GIRPINIYO... KAFASINI BOĞ... KAFA...

TAMAM OLM SAKİN!

?

?

TOF.

LAP

PEH... BIRAK LAN BIRAK...

ULAN YAA...

ÇOFF...

BİLMEDİĞİN MAHLUKATI.. ELİNE ALMIYACAN ABİ...

HAYIR, SEN TANIYORUM FİLİPİR DEYİNCE O SANDIM BEN DE...

SONRA KOMPLE VÜCUDA BAKINCA ANLADIM AMA, BİZ ANLAYANA KADAR KUCAĞINA SÇYOLAR ADAMIN...

JAPONLAR BUNLARIN NASINI SGİYOMUŞ...

İYİ YAPIYOLAR...

ZIPKINLA... TAK... ŞARJÖRLÜ YAPICAN ZIPKINI.. SERİYE ALIP

SON

KRALİYET AİLESİ

Geçen haftadan devam

YA BIRAK, NE İLGİSİ VAR SU KİM LAN? ŞŞT KOPİL GEL LAN BURAYA, ŞU KILIÇA Bİ ASIL BAKIYIM....

Tisss.

KORKMA LAN, BAK PRENS KILIÇI ÇIKARTIRSAN SANA BİR KESE ALTIN VERECEK...

VERMEYENİN HANESİNİ SKSİNLER Mİ?

OLUM NE BİR KESE ALTINI LAN?.

YANİ LORDUM NİCE YİĞİTLER ÇIKARAMADI.

HEYT KOÇUMA BENİM BE ASIL BİRAZ KUVVETLİ ASIL...

TISSSSSIŞISISI TİPE BAK ISISISI...

ISISISI

INGH

?

KÇIRT!

ÇIT

ÇITA!

ÇITIRT!

?

INNNGH LAN ÇIK IMINI YURDUNU SKTİĞİMİN KILIÇ AVRADIYI SKTİĞİMİN SENİİİ...

CZOLONGG!

AFERİM LAN KOPİL AL BAKALIM BU ALTINI HAKKETTİN VALLA BABAM ÇOK ŞAŞIRACAK BU İŞE, VER BAKALIM KILIÇI GENÇ!..

BÜR KÖSÖ DÖDÜN BÜR KÖSÖ DÖDÜN VERİM! VORUM...

LAN NE KESESİ VERSENE ŞUNU.

BÖN KİROLA KÖNDÜM VORUCAM

EEEH SKTİRTME LAN ŞİMDİ TATLANI! PİÇ! KARŞINDA LORD VAR SENİN!.

AHIL!

ÇOLT!

ÜHÜĞÜHÜ SÖNÜN DE, KROLUN DE MINI KIYYM, PRÖNS OLMUŞUN AMA HAKKINI VÖRÜMEMİŞTİN, YALANCI GT, BÖYÖYÜNÇŞ SÖKÖ. CÖM HÖPÜNÜZÜ...

YÖRÜ LAN YÖRÜ ALDIRTMA BANA KELLENİ MİNA KODUĞUM VELEDİ ZİNASI S'ENİ.

AFERİM LAN, KEDİ OLALI BİR FARE TUTTUN SONUNDA. ÇEKİLEBİLİRSİN.

SAĞOLUN MACESTE KILIÇI ALAYIM MI?.

NE KILIÇI...

NASIL NE KILIÇI, BEN ÇIKARTTIM BENİM HAKKIM HEMEN ÇÖKTÜN KILINCA...

ARKADAŞIN MI VAR LAN KARŞINDA DEYYUS, SKTİR GİT ODANA /..

AHI!

PALÇ.!

Karma.

DİĞER İNSANLAR

Kendimi bildim bileli diğer insanlara yoğun bir ilgi besliyorum. Bunun nedeni kendimle bir türlü yeterince güçlü bir ilişki kuramamam mı, diğer insanların gerçekten çok ilginç olması mı bilmiyorum. Aslında ufak yaşlardan itibaren yalnız başıma kaldığım, kendi dünyamı yaratma imkanı yakaladığım yüzlerce saatim oldu. Memur anne babamın işten, düğünden, taziyeden, içkili lokal buluşmalarından dönüşlerini -yaşı gereği dışarı çıkış izni olan ablamın da yokluğunda- evde yalnız başıma bekledim. Şimdi sorsanız "Akın çok sakin bir çocuktu, oyuncaklarıyla saatlerce sessizce oynardı," diye anlatır, hayal gücüme güzellemelerde bulunurlar. İşin gerçeği tek kolu eksik savaşçı adamım ve sıkıp bıraktığınızda KOAH hastası eniştemle birebir aynı endişe verici sesi çıkaran plastik bebeğimle geçirdiğim her saat ıstırap doluydu. Aklıma da öyle yaratıcı, ilginç bir fikir gelmiyordu. O döneme dair hiç anım yok desem yeridir. Yalnızca iki defa kafamın arkasını yarmıştım. Birincisinde tabureleri birbirine geçirip üstünde atçılık oynamayı denerken yere düşmüşüm. Bunu bir ata binip evden kaçmaya çalışmak olarak yorumlayabiliriz. Diğerinde ise kafamı kalorifere vurmuşum. İzi hala duruyor, olayın ayrıntısı yok. Bunu da sıkıntıdan kafamı bir yerlere vurmayı denemişim gibi yorumlayabiliriz.

Sonra 1998 yılının alelade bir gününde, Richard Gere hayranı ablamın, ülkemizde iki sene gecikmeli olarak vizyona giren The Jackal adlı filmi izlemek için İstiklal Caddesi'ne sinemaya gideceğini öğrendim ve artık isyana varan yoğun ısrarlarım sonucu kendisine kuyruk olmam aile mensuplarının oy birliğiyle kabul edildi. Ablam ve ben 'diğer insanların' membaına gelmiştik. Caddenin kalabalığı başımı döndürdü. İnsanların yüzlerini dakikalarca izledim. Dışarıdan o kadar alık bir görüntü sergiliyordum ki ablam zaman zaman kendime gelmem konusunda uyarılarda bulunuyordu. Sonra bir kaç Japon turisti işaret parmağımla gösterip "Aa Japon!" diye bağırdım ve ablamı rezil ettim. Kolumu sıktı ve ilginç bulduğum her şeyi parmakla göstermemem gerektiği konusunda sert bir dille uyardı. O gün işaret parmağımı fiziksel olarak indirmiş olsam da benim için her şey değişmişti. Ayrıntılarını hatim ettiğim bir kaç oyuncak ve ilk okul arkadaşından yarattığım küçük dünyam sıkıcı olabilirdi ama başka insanlar da vardı. O insanların hayatları benimkinden daha hareketli ve gerçekti. Hangi milletten olursa olsun her biri parmakla gösterilmeyi hak ediyordu.

Ertesi hafta "Akın artık evde çok bulanıyor," başlıklı bir toplantı sonucu, ilk okul birinci sınıfta, sırf değişiklik olsun diye okula otobüsle gitmeme izin verildi. Başta gerçek hayatın bir parçası olacağım için çok heyecanlandım. İlk bir hafta boyunca 17S adlı Uğurmumcu-Bostancı otobüsünün tüm yolcularını teker teker inceledim. Her sabah işine gücüne giden insanların otobüsteki yereri sabitti. Kısa sürede rutine dönüştü ve sıkıcılaştı. Cep telefonunun olmadığı yıllar genelde, "samimi ve huzurlu" olarak anılsa da benim 17S zamanlarından aklımda kalan, insanların birbirleriyle fiziksel olarak o kadar da ilgilenmek istemediği yönünde olacaktır. Demek ki İnstagram'a gerçekten ihtiyacımız vardı ve icat edildi. İnsanlarını ezberlediğim ağır mazot kokulu belediye otobüsü maceram da, evime yürüme mesafesi bir okula nakil edilmem sonucu sona erdi.

Birinci sınıfı birlikte okuyan okul arkadaşlarımın arasına bir sene gecikmeli katılınca kaynaşmakta sorun yaşadım. O yaşta çocuklar bir senede ne yaşadılar da o kadar kaynaştılar, bilmiyorum. Belki bir defa İstiklal Caddesi görmüş bünyemi ilk okul çocukları kesmiyordu. Yine içime kapanmıştım. Kolu kırık savaşçı oyuncağım, KOAH hastası plastik bebek ve ben, ikinci kez yalnızlık hapishanesinde kader ortaklığı yapıyorduk. Ama bu defa mahkumiyetim kısa sürdü. Muhtemelen oğlunun halinden anlayan annemin yerinde kararıyla, okul çıkışları bekleme zamanlarımı annemin memuriyet görevini yürüttüğü Kartal Köy Hizmetleri İl Müdürlüğü'nün merkez yemekhanesinde geçirmeme karar verildi.

Artık okul çıkışı iş yerinin yemekhanesine gidiyor, mutfak çalışanlarıyla takılıyordum. Aşçı Nevin Teyze, Figen Abla ve Malzemeci İlyas Abi... Kısa sürede alıştık birbirimize. "Bu benim oğlum çok akıllı," derdi İlyas Abi benim için, "Sus pus oturur, çok uyumludur." İşin aslı iki senenin sonunda artık suratlarını ezberlediğim yemekhane çalışanlarından da sıkılmıştım. İşaret parmağımı indirmiş, hiçbirinin hayatını merak etmiyordum. Dokuz yaşında her okul çıkışı, yemekhane çalışanlarıyla ne yaptığımı sorgulamaya başladım. Suratım asılmaya, memnuniyetsizliklerim artmaya başladı. Bir süre sonra İlyas Abi'nin tüm cümlelerini içimden şımarıkça, "...diyorsun..." diye tamamlamaya başladım. "Bugün yemekte orman kebabı var Akın oğlum!" "...diyorsun İlyas Abi..." Denetleyen yok tabii, doğrudur, tas kebabıdır. Sıkıntıdan kafamı yarma seviyesine gelmeden yemekhane maceram da sona erdi.

Bir kaç yıl içerisinde son kez değiştirdiğim ilk okulumda hala devam eden arkadaşlıkların temeli atıldı. İnsanları amatör bir antropolog edasında izlemeyi bırakmış, onlarla güven bağları kurmuştum. Kendimle ilişkimle ilgili değişen bir şey olduğunu düşünmüyorum. Yanlarında mutlu olabileceğim, bana her daim ilginç ve eğlenceli gelen insanların arasında bir şekilde yaşayıp gidiyorum. İstiklal Caddesi de hala ilginç. Yakın zamanda cami açılışı yapılacak. Birileri yine işaret parmaklarını bu defa gök yüzüne doğru tutup bağıracaklar. Ablam görse çok kızardı.

O SIRADA

ERMAN · ÇAĞLAR

Banyonun ortasında bir süre ayakta duruyorum. Evin içinde hedefsiz ve sebepsiz dolaşırken kendimi banyoda buldum. Banyo sessiz, banyo serin. Ben ayaklarına babet çorap, bacaklarına kumaş şort giymiş bir hamam böceğiyim; evimizdeki banyo benim gerçek evim. Bir ütü masası nasıl kendini duvarla dolap arasındaki isimsiz tanımsız boşlukta güvende ve mutlu hissederse, ben de banyoda kendimi öyle hissederim. Birisi banyonun kapısını açıp "ne yapıyorsun sen burada?" diye sorana kadar öyle dururum. Kapı açılırsa ani hareketlerle ortalıktan yok olurum.

Geçen sene banyomuzda bir hamam böceği sorunu vardı. Bebeğim her gün heyecanla salona koşup "Erman, kapıyı bir açtım, banyonun ortasında hiç hareket etmeden duruyordu, bana bakıyordu! Ben kapıyı açınca biraz baktı, sonra kaçtı! Kocamandı!" diye bağırırdı. Hamamböceklerini zehirle, tavırla, hatta zehirli tavırlarla apartmanda başka eve yolladım, artık ben varım. Kocamanım.

Birisi aniden kapıyı açarsa hiçbir şey yapmadan duruyormuş gibi gözükmeyeyim diye elektronik tartının üzerine çıktım. Elektronik tartı biraz düşündü, biraz hesap yaptı sonra bana kilomu söyledi. Dükkanını ziyaret ettiğin esnaf dostunun kapıdan girdiğin gibi "OUUU Erman sen ne yaptın ya! Ne biçim kilo almışsın! Saçlar da gitmiş... Vay vay vay ya" diye bağırması gibi. Hal hatır sormaya, çayını içmeye gelmiştim ya. Bu ne işgüzarlık, bu ne açıksözlülük? Fikrini almak için gelmedim tartı, yorgunum. Sohbete geldim. Burası benim kendi kendimi dinleme ve düşünme noktam. Sen kendi dalgana bak, ekranını söndür, o rakamları oradan yok et, tasarruf moduna geç, pil ömrünü boşuna harcama. Kilolar alınır, kilolar verilir. Ölümcül ve önemli olan kalbin etrafındaki yağdır ve o yağı en güzel yakan egzersiz de dostlarla yapılan sohbettir, muhabbettir.

Kevin Costner'la Whitney Houston'un birlikte oynadıkları Bodyguard, yani Özel Koruma isimli filmi hatırlıyor musun elektronik tartı? O filmde hatırlarsan Kevin Costner, Whitney Houston'u tehlikelerden, kalabalıklardan, gürültüden kucağına alıp kaçırıyordu. Biz şu an biraz öyleyiz. Sen Kevin Costner'sın, ben kucağında yarı baygın oradan oraya taşınan Whitney Houston'um. Biraz taşı beni, sessiz ve serin bir yere taşı, kilomla ilgili yorum yapmadan. Son zamanlarda Bodyguard filmi çok sık aklıma geliyor. Filmde Whitney Houston Kevin Costner'ın samuray kılıcını alıp şaka yollu karnına dayatıyordu, Kevin Costner'da bunun üzerine "bu kılıçla şaka olmaz" anlamında Whitney Houston'un boynundan aldığı ipek eşarbı havaya fırlatıyordu. İpek eşarb ikisinin arasından yere düşerken samuray kılıcına değdiği anda ortadan ikiye kesiliyor ve yere iki parça olarak düşüyordu. Buradan aslında kılıcın çok keskin olduğunuve Whitney Houston'un aslında ateşle oynadığını fark ediyorduk. Çocukken bunu izlerken "vay ya samuray kılıcına bak nasıl da keskin, eşarbı böyle kesen adama neler yapar" diye izliyordum. Kılıcın aslında Kevin Costner'ın penisi olduğunu çok sonradan fark ettim. Sembolizm, gönderme, alt metin diye bir şeyler olduğunu çok sonra öğrendim. Kevin Costner'ın penisi havaya atılan eşarbı yere düşerken ikiye bölecek kadar tehlikeliydi ve el şakası yapılacak bir şey değildi. Bu sahnenin hemen ardından zaten sevişmeye başlıyorlardı, cinsel gönderme açıktı ama samuray kılıcına odaklanan beynim yine de anlamamıştı. Şimdi düşününce kılıç obje olarak zaten ne kadar fallik bir nesne ve insanların kılıç dövüştürürken bunları çata çuta birbirlerine sallamaları ne kadar ilginç. Bunlar düşündüklerim, dinlediğin için teşekkürler. Ben artık salona gidiyorum.

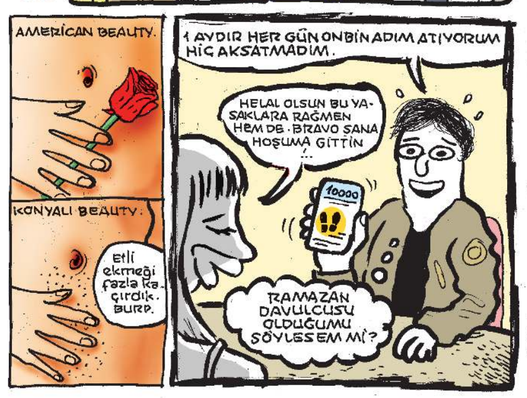

Mert Dolapçıoğlu

Bebek Katili

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Baskı altından kurtulan aşağılık bir insan, bu sefer kendisi başkasını ezmeye çalışır."
F.M.Dostoyevski, "Stephançikovo Köyü" romanından.

● İktidarın iç politikası: Bir mazi var onu nasıl silelim, sen beni ömrünce unutamazsın!
İktidarın dış politikası: Haykırsam dünyaya ettiklerini, yine anlatamam çektiklerimi!

● Göç yüzünden yalnız gezen insanlar...

● İlgilendiği tek mevzu 'komplo teorisi' olan kişi, kaçılacak insansın lakin yine de biraz konuşalım. Vaziyetin 'kompleks' lafını duyunca aklına sadece 'aşağılık kompleksi' gelen zihne benzemekte. Halbuki kompleks, karmaşa anlamına gelir. Senin teoriden anladığın da hep gerçeğin bozulmuş, çarpıtılmış, saklanmış hali. Dünya alemin yalana kestiğini iddia ederken, aynı alemin parçası olduğunu unutma. Böyle böyle parçaların toplamından başka nedir ki Dünya Alemi?! Derde derman olacak hakiki teorileri hakediyor insanlık...

● Yanında telefonla konuşan insanla ayrıca konuşmaya gayret eden kişiye "Türk" denir.

● Ankara'da askerdeyken yakalanmış bir firari er getirdiler. Epeyce kaçmış, sonra hapis, akabinde kalan askerlik için karargah. Eski Istanbul'un hallerini anlatanlar gibi, hep birliğin kadim vaziyetini naklediyordu bize, "Şu sinemanın yapıldığı yer kırlıktı, kadayıfhanenin yerinde çardak vardı" falan diye. Askerde de nostaljiye denk gelince, pes dedim içimden...

● Keşke şu an Uruguay'da olsaydım, hemen Paraguay'a geçerdim...

● Yıllar önce, komşumuzun oğlunun habire parmaklarını prize sokmaya çalışması, annesinin de neredeyse memnuniyet duyarak, "Mühendis olacak galiba" demesi. Bu böyle birkaç kez tekrarlanınca annem dayanamayıp "Aman, önce sağlıklı sıhhatli olsun da istediği mesleği seçer büyüyünce" dediydi komşuya...

● Geçmiş, çok eskiden gelecekti, gelecek de geçmiş olacak. Toplamına 'şimdi' diyoruz. Şimdi'den geçmiş olsun!

● Hatice Kübra anlattı, çocukken iki kızkardeşiyle 'doktorculuk' oynuyorlarmış, diğerlerinin tıfıllığından faydalanan kurnaz Hatice, birini doktor, öbürünü hemşire yapıp kendisi hep hasta rolünü alıyormuş. Niye? Çünkü bu sayede hesapta ilaç olan bonibonları ardarda yuduyomuş! Fenalaştım, kötüyüm, hemen ilaç verin diye diye... (Ziyaretlerimden birinde "Ben aslında sandalya hakkında yazmak istedim, hiç vakit bulamadım" demişti rahmetli Yaşar Kemal. Evet, sandalye değil, sandalya diyordu ve ısrar ediyordu usta. Bunu anlattım Hatice'ye, o da bu hafta bana "Sandalya"lar çizdi, sağ olsun.)

● Biri için "Başkanın sağ kolu" dediler, "Başkan solak galiba" dedim...

● Ressam arkadaşım var, çok iyi kalpli bir insan. Bir resmini birisi beğenmiş, arkadaşımla temasa geçmiş. Ve demiş ki, "Ben bu resmi çok sevdim ama satın almayacağım, alıp bir süre bakacağım, bu süre zarfında karar vereceğim!" Duyunca 'Aha!' dedim. Daha önce böyle bir şey duymadım, stajyer resim! Bir süre denenecek, performansına bakılacak, evle iyi geçiniyorsa satın olacak. Durumun çok saçma olduğunu belirttim. "Olur da demedim olmaz da demedim, düşüneyim diye süre istedim" dedi iyi kalpli ressam dost...

Çizim: Hatice Kübra

● Senin sabahki saçın, günün sonunda berbere kıl...

● Seyrettiğim dönem filminde "Yörenin en ünlü bakiresi" diye bahsettiler birinden. Ne ara ünlenmiş, tam ne yapmış, anlayamadım. Önlenmesi an meselesi yükseliş! Hiçbir şey yapmadan, durduk yerde ünlü olmak. "Sigara İçmeyenler Derneği"nin başkanı vardı bir de benzer model. Öyle bir içmiyodu ki, günde dört paket içmediği olurdu, ünlenmeyip de n'aapsın?!

● Mukayese: Keman hüznüyle coşkulandırır, gitar coşkusuyla hüzünlendirir...

● Ayvalık'tan Cunda'ya "Türkiye'nin ilk boğaz köprüsü"nden geçerek gidiliyor, her geçişimde kalpten basıyorum alkışı! Hem ilk köprüye meftunum, hem de az ötede kızımla adaş Lale Adası var. Durduramam...

● Eleştirmen dediğin 'Müjdeci' olmasın sakın!?

● Ramazan Bayramımızı kutlarım...

æ Merhaba.
æ Telefonuma not alacağım zaman, ah ah, eskiden kalem kağıt taşırdım yanımda, ah ah, vah vah, neyse, ne diyordum, telefonuma not alacağım zaman, notlar şeysine girip de not yazmaya başladığımda, o ilk yazdığım kelimeleri harfleri artık her neyse, onu öyle sanki başlık gibi algılayıp, kalın kalın yazmıyor mu, deli çıkıyorum deli. İnanılmaz gıcık oluyorum, bunu da baştan bir söyleyeyim dedim. Ne zamandır yazacaktım bunu, bugüne kısmetmiş. Köşemi yazmaya başlamadan önce, aldığım notlara bakıyorum çünkü. O orada öyle kabak gibi kalın kalın sırıtmıyor mu, tüylerim diken diken oluyor. Kalem kağıt olayı öyle değildi işte. Kontrol hep bendeydi. Gerçi vardır bunun da bir ayarı ama şimdi kim uğraşacak. Çünkü uğraşmak istemiyorum. Her şeye uğraştırıyorlar insanı. E hani kolaylıktı. Gıcık oluyorum lan. Bir de eskiden böyle değildi. Bir güncelleme geldi, şirazesi kaydı resmen birçok şeyin. Güncellemesen olmuyor. Off, ruhum bunalıyor. Daralıyorum.
æ Bazen düşünüyorum da, "biz bu dünyayı çocuklarımıza miras bırakacağız" deme yaşı, kaç yaş oluyor tam olarak diye düşünüyorum. Bir insan böyle bir şeyi tam olarak ne zaman söyler. Ya da tam tersi miydi ya. Miras mı almıştık çocuklarımızdan aslında dünyayı, öyle mi bir şeydi acaba. Amaan, neyse ne. O yani. Onu anlatmaya çalışıyorum. Bu tam bir yaşlılık söylemi. İnsan ne zaman yaşlı olduğunu gerçekten kabul eder ve böyle bomboş bir laf eder. Boş laf tabii. Çünkü önce kendin için korumalısın dünyayı. Zaten bu bilinç olmadığı için çocuklara da çok affedersiniz ama y.rrak gibi bir dünya bırakmıyor muyuz nesillerden nesillere acaba. Biz çocukken köyde derede balık tutuyorduk. Birgün enişte geldi. O derenin balıklarının artık yenilmeyeceğinden, çok pis olduğundan derenin şimdi, eskiden ise abdest aldıklarını söyledi o derede. E .mına koduğum, madem öyleydi de, neden bu hale gelmesine göz yumdun. Neden sesini çıkarmadın. Neden bir şey yapmadın. Çünkü abdestini evde de alabiliyordun, o yüzden umursamadın değil mi. Bazı konularda da insan önce kendisini düşünecek. Kendisini düşünmeyen insandan çoluğuna çocuğuna da fayda gelmez. Ve dahi "belki çocuklar düzeltir ileride" diye de düşünmediysen, ben de hiçbir şey bilmiyorum. Lanet gelsin lan size. Pislikler. Ruhları ölü, içleri çürük adiler. Gerçekten düşününce bir insanın tepesinin atmaması mümkün değil. Neden sahip çıkmıyorsun arkadaşım derene. Balık tuttuğumuz yerin elli metre ilerisinde tuvalet vardı. İnsanlar tepeden sıçıyorlar, o b.k, cumburlop diye on metreden dereye düşüyordu. Zaten balıklar b.ka geliyordu. O yüzden orada çok balık oluyordu. Biz de o yüzden orada tutuyorduk zaten balıkları. Neden yapılmasına izin verdin o tuvaletin oraya yapılmasına neden izin verdin. Sinirden bak. Mal. Ancak boş boş konuş işte. Hayır sen denyosun belli, civar köylerden de mi bir kişi çıkmamış da, "aga siz buraya ne yapıyorsunuz" dememiş. Çünkü dere öyle bir şey ki, akıyor. O b.k yüze yüze sana da geliyor. Ters yönde isen de dedikodusu geliyor. İstisnasız hepiniz o derede öğrendiniz yüzmeyi. Şimdi çocuklarınızın hiçbiri yüzme bilmiyor. Çünkü artık o derede çocuklarınız değil, b.k yüzüyor. Ulan arkadaş, neşeli bir şeyler yazacaktım, yazdıkça sinire kestim, o oldu.
æ Bir de "Allah'ın takdiri" diye bir olay var. Sen önlem alma, ondan sonra Allah'ın takdiri. Camiye yıldırım düşüyor, onlarca insan ölüyor, gökdelene yıldırım düşüyor, hiç kimseye hiçbir şey olmuyor. Bir paratonere bakıyor olay. Geçen sitede biriyle tartıştım da, oradan aklıma geldi. "Ya" diyorum, "çatlaklar var". Diyor ki "Allah'ın takdiri". Üzer misin, sabaha mı bırakırsın acaba bu mantaliteyi.
æ Çengelköy, "köylü", Beylerbeyi, "efendi", Kandilli, "mazbut", Kanlıca, "tiril".
æ Neymiş efendim, "maymun muzu yemeden önce, muzun iplerini, yani floem demetlerini ayırıyormuş, öyle yiyormuş muzu, demek ki bir bildiği varmış, ben de öyle yemeliymişim". Maymunun bir bildiği olsaydı maymun olmazdı canım. Bak ben her şeyi yiyorum, yeri geliyor aya gidiyor, yeri geliyor Mars'a araç gönderiyorum.
æ Geçen Bostancı'da bir eczaneye girdim. Eczacı ablaya, "serum lastiği var mı sizde" diye sordum. Yokmuş, çıktım. Sonra içeriden Serdar adlı arkadaş çıktı. Bir yerlerden tanışıyormuşuz kendisiyle. Orada çalışıyormuş o da. "Serum lastiği artık satılmıyor eczanelerde, ne yapacaksın ki serum lastiğini" dedi. Dedim "valla sapan yapacağım". Sapan yapacağım çünkü. Canım gerçekten çok sıkılıyor. Bir de evde iki adet sapan çatalı var. Biri normal ağaçtan, diğeri marangoz işi. Yıllardır dururlar öyle. Bir yerlerden gelmiş işte. Taşı tutmak için deriler de var. Bir tek serum lastiği yok. Güldük ettik öyle Serdar'la. Çay içtik, muhabbet ettik dükkan önünde. Eve döndüm, internetten baktım, serum var. Üç metre siparişini verdim. Dün de geldi. Henüz açmadım paketi. Fakat araştırırken bazı şeyleri de gördüm. Bayaa bildiğiniz, sapan mermisi satılıyor paket paket. Bu nasıl bir ihtiyaçmış acaba. Komşumuza anlattım. O da aynı benim durumumdaymış. Bir serum lastiği eksikmiş onda da. Bir metresini de ona vereceğim. Mermi siparişini de ayrı veriyorum şimdi. Net, sapanlanıyoruz ahali olarak. Resmen silahlanıyoruz. Dağa taşa atacağız, mutlu olacağız. Böyle şeyler hayal ediyoruz, güzel oluyor.
æ Hoşça kal.

ÖZER AYDOĞAN

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"amatör balıkçının leğeninde iki istavritiz seninle"
Küçük İskender

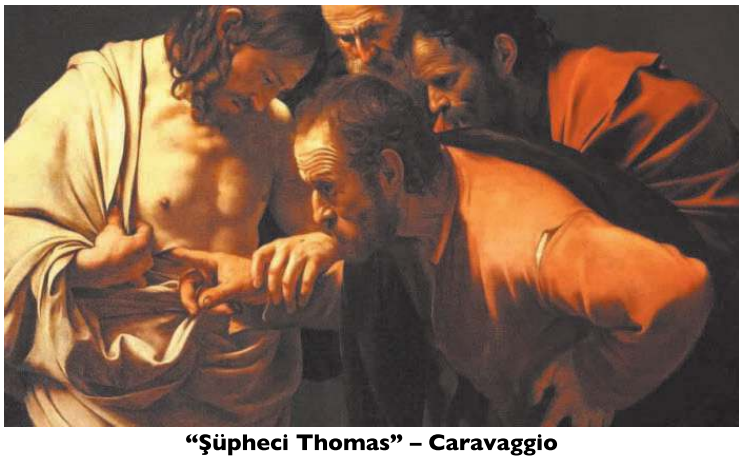

Küçük İskender
1964-2019

Pazar. Öğlen. Telefon ekranında 33 derece. Karşı kaldırımın taşlarını değiştiriyorlardı. Günlerdir. Tam kapanmayı fırsat bilip. İşçilerin sesleri. Taş kesme makinasının cızırtıları… Bağrışmalar. Gülüşmeler. O da bitti.
Mutlak sessizlik. Issızlık. Apartmanın içinde de tek ses yok. Tadilatlar da bir yere kadar. Onlar da bitti. (Nedense ben de sessizliği bozmaktan korkar gibi kağıtları yavaşça…) Koca yıl geldi geçti. "Zamanın mahvedemeyeceği hiçbir şey yoktur" Horace'ın ünlü lafı. Hadi inşallah. Virüsü ederse, o edecek demek ki: "mahv"
"Hiçbir şey" dediğine göre. Madem. Bizi etti bile. Demek ki o hariç değil. Onu da vuracak. Bekliyoruz. *("Nehir kenarında yeterince beklersen; Düşmanlarının cesetleri yüzerek gelir; önünden geçerler..."Sun Tzu–O da karşı kıyıda, suya bakarak senin geçmeni beklemiyorsa tabii...–)*

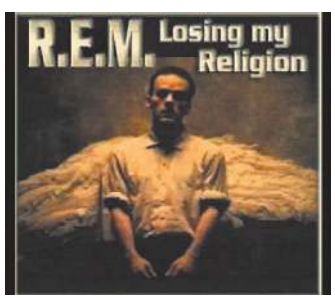

O Duniya Ke Rakhwale

Bir yıl, iki ay. Pandemi öncesi halimle… Tamamen bir başka kimse oldum. Bana çok çok benzeyen biri… Evet, çok benziyor. Doğru. Şu an için…

Hindistan'da, "koronadan koruyamadı bizi" diye, evdeki tanrı heykellerini kıran kadınların videosu... Büyük bir öfkeyle. Parça parça ediyorlar, bağıra çağıra, söylene söylene. İki kadın. Kırılmış, ufalanmış parçalara eğilip tekrar tekrar vuruyorlar. Ürpertici.

"Şüpheci Thomas" – Caravaggio

Öfkelerinin şiddeti. Aniden kaybedilen inanç. Değerler... Politik inanç da olabilir… R.E. M. İn ünlü "Losing My Religion"/"*Dinimi Kaybetmek*" ındaki kaybetme biçimi gibi değil. Yavaş yavaş olanı o. O sadece hüzünlüydü. Tesadüfe bakın ki şarkının kendisi kadar ünlü klibinde Hindu tanrılarına ait figürler de kullanmıştı, klibin Hint asıllı ünlü yönetmeni Tarsem Singh. Klip muhteşemdir yalnız. Hâlâ pırıl pırıl. Tarkovski'nin "Kurban"ının ünlü "süt kasesinin düşmesi" sahnesinin taklidiyle başlar. İncil'den bölümler; Caravaggio'nun "Şüpheci Aziz Thomas" tablosunun canlandırılması, İsa, melekler. Komünizme, Sovyet komünizmine kimi göndermeler de var klipte.(Şarkı 1991 / Berlin Duvarının yıkılışı 1989)
Aman inşallah o mabetlerdeki muhteşem heykellere dokunan olmaz. İnsanlığın ortak kültür mirası. Daha öncede bahsetmiştim; çok sevdiğim 1952 tarihli ünlü Hint filmi "Baiju Bawra" nın, kocaman bir Tanrı Shiva heykeli karşısında söylediği şarkı aracılığıyla: çektiği acılara; kaderine isyan eden Baiju'su. (Sevdiği kız ölmüştür--…hem tekneyi hem de fırtınayı yarattın/ hem beraberliği hem ayrılığı…--) Baiju'nun acıları karşısında Lord Shiva heykeli dayanamıyor, taştan gözlerinden yaşlar süzülüyordu.*(" O Duniya Ke Rakhwale" şarkının adı)*

Zenginler aldıkları müstakil bahçeli villalara falan koşuyor ya. Güneye. Kırlıklara. Veba'da da benzerleri olmuş Avrupa'da... ("Tarih tekerrür etmez ancak kafiyelidir" demişti M. Twain)
Şehirler ceset dolu. Tayfaları ölmüş ıssız gemiler başıboş öylece bir oraya bir buraya dolanıyorlar denizlerde… Ölümden kurtulabilmek için şehir dışında malikâneler satın almış varlıklılar. Gerçi yapabilecek başka bir şey de mevcut değilmiş. O günlerin sloganı: doktora da gitsen aynı şeyi söylüyormuş: "Fugo cito, vade longe, rede tarde/ Çabuk kaç, uzağa git, hemen dönme"
Bir zaman sonra; o gittikleri kır evlerinde sıkıntı basıp da, şehirdeki evlerine dönmek istediklerinde; önce mekanı dezenfekte edecek elemanlar tutuyorlarmış uzaktan o zenginler. Nasıl yapıyorlarsa.(1340'lar. --sülfürle yapılıyormuş tütsü işi--) Bu dezenfeksiyon işleminden sonra eve fakir bir kadın yerleştiriliyor, bir zaman sonra eğer kadın ölmezse dönüyorlarmış. Şehirdeki özledikleri o evlerine. Bak bak! Bu davranışın da, kendisi değilse de bir tür "kafiye"si başka başka biçimlerde karşımıza çıkmıyor değil. Tersini diyemem. Yalan olur. (Pıhtılaşma yaptığı ortaya çıkan AstraZeneca'ları fakir ülkelere… İmha etmiyorlar; genel bağışıklık; uzak fakirlerin de, risk alarak kazanacakları bağışıklık onların/ zenginlerin de, yararına)
Herneyse,
yazı bitti…

Hepinizin bayramını kutluyor, dostluk kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

OZ BÜYÜCÜSÜ

sami

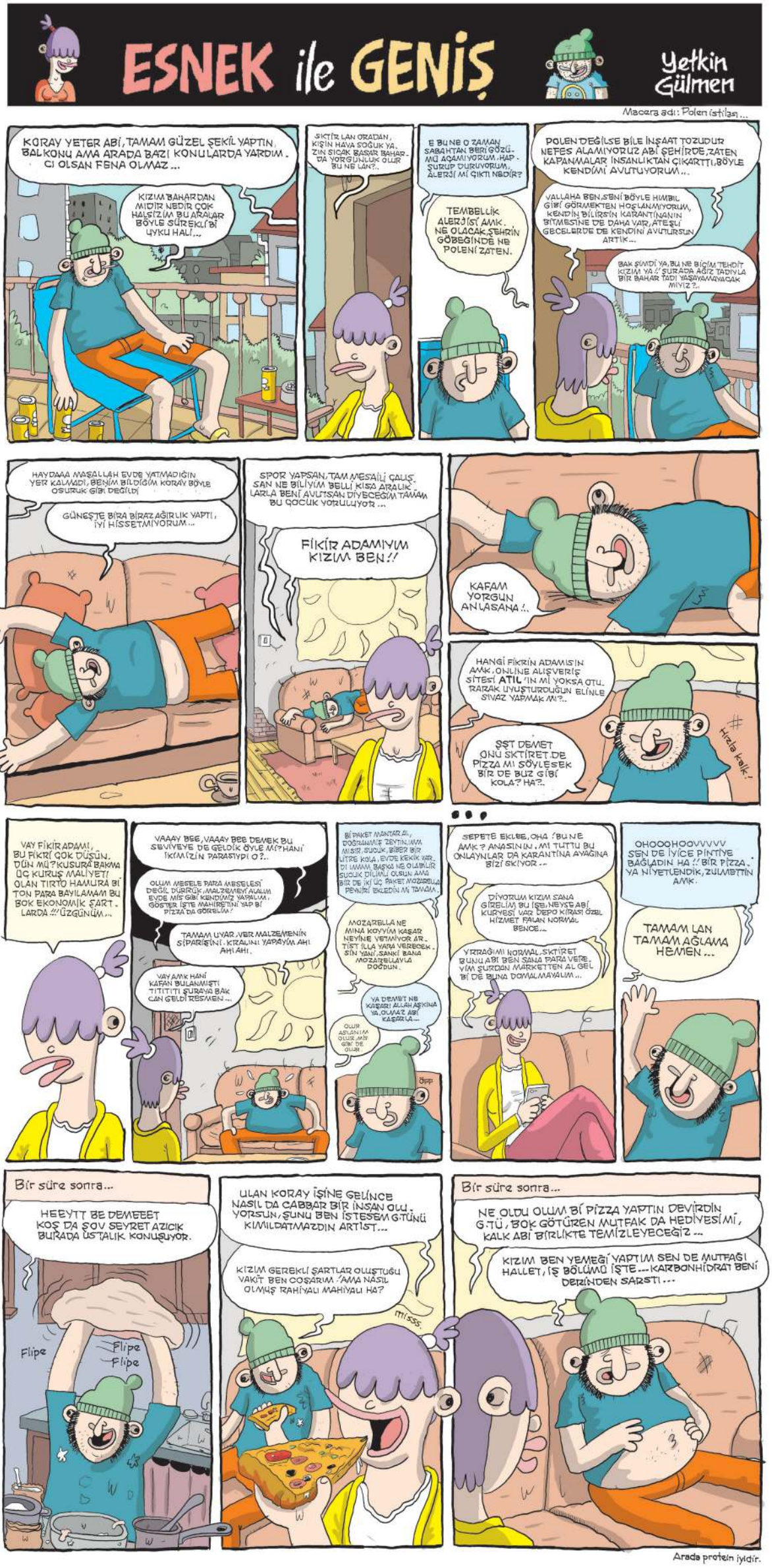

ÇAVUŞOĞLU VE MEVKİDAŞLAR

Boks Makinesi

Sipariş ettiği ürünün sabah eline ulaşacağını düşündükçe uyku tutmuyor ve yatağında dönüp duruyordu. Bunu fark eden karısı sürekli olarak neyin var diye sorsa da Soner bir türlü cevap vermiyordu. O gece sabaha kadar hayal kurdu ve girişimci kişiliğini kendi içinde sık sık tebrik ve takdir etti. Mahalleliye göre Soner'in bu siparişi oldukça gereksizdi. Fakat Soner mahalleli ile aynı fikirde değildi. Bu ürün, sahibi olduğu bakkala daha fazla müşteri kazandıracak ve aynı zamanda onu diğer bakkallardan daha farklı bir işletmeye dönüştürecekti. Daha önce de buna benzer girişimlerde bulunmuş fakat beklediği etkiyi görememişti. Bu yüzden yeni ürün hakkında karısına hiçbir şekilde bilgi vermedi. Ya da karısının fikrini almayı tercih etmedi. Çünkü Soner'e göre karısı, gelişime kapalı ve bu tür yeniliklere her daim karşı çıkan, garantici, risk sevmeyen bir insandı. Ne gerek vardı şimdi böyle bir şeye, bayılıyorsun para saçmaya diyecek ve Soner'in hevesini kıracaktı.

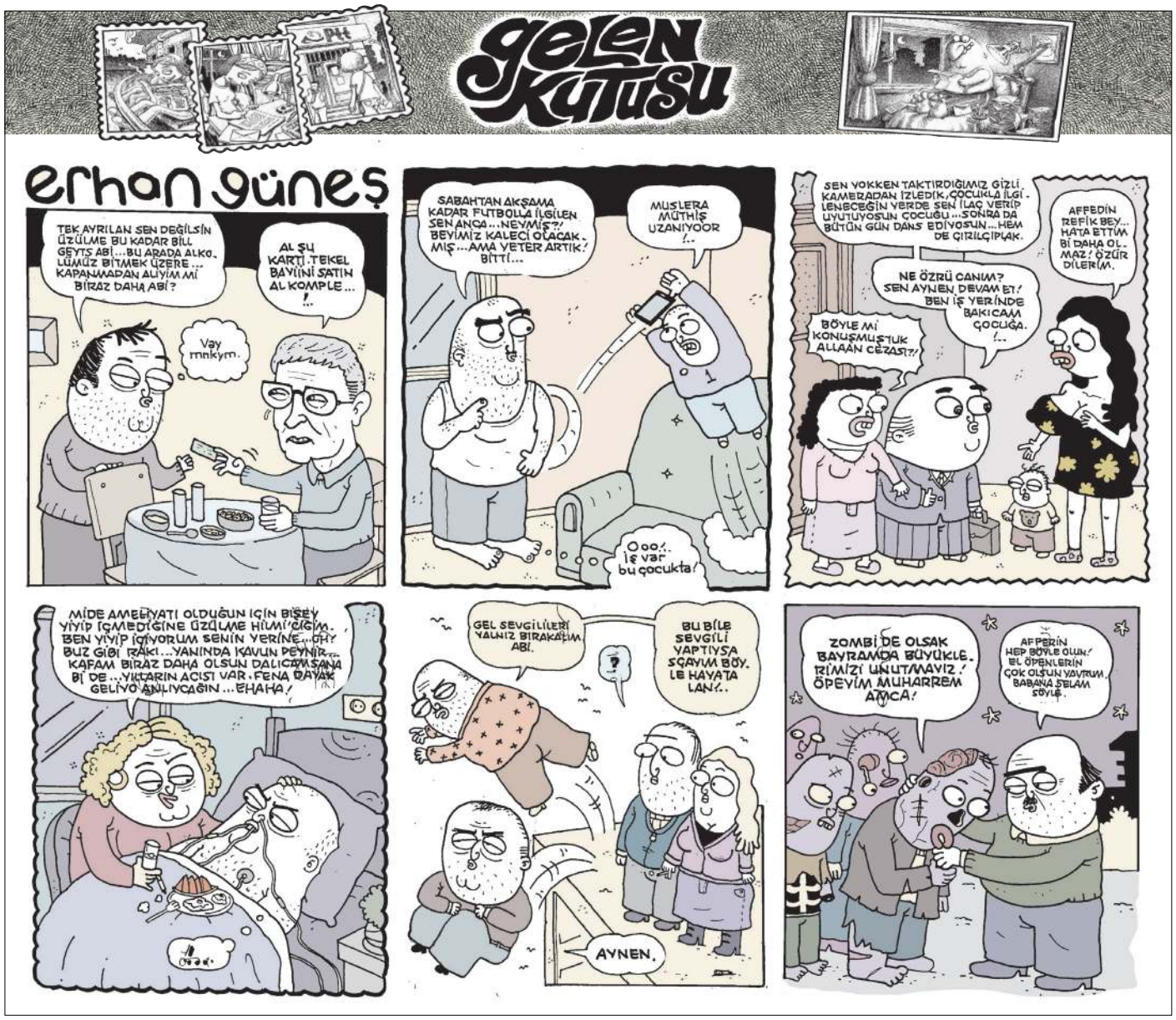
Yarım yamalak bir uyku ile sabah eden bünyesi, ürünü karşılamaya hazırdı. Kahvaltı bile yapmadı. Karısını öpüp ayrıldı evden. Bakkala yürüme mesafesinde olan bu ev, Soner'in amcasının eviydi ve amcası onlardan kira almıyordu. Dükkana yakın olduğu için Soner için büyük bir kolaylıktı bu ev. Bakkala gidiş yolunda esnaf arkadaşları Bekir ve Suavi'nin ortak işlettiği bir oto yıkamacı vardı. Onlara bir günaydın deyip öyle geçti kendi dükkanına. Burada sinirleri biraz bozuldu. Çünkü gelecek olan üründen Bekir ve Suavi'nin de haberi vardı ama ürünle ilgili tek kelime dahi etmediler. Soner, 1 lira ile çalışan kalın kasa boks makinesinin sadece bakkal için değil, mahalle için de büyük bir yenilik olacağına inanıyordu.

Hatta 1 hafta kadar önce Suavi ile kahvede otururken "Ben burayı hiçbir zaman bakkal olarak görmedim. Burası mahallede herkesin konuşacağı, imrenerek bakacağı bir işletme benim gözümde. Boks makinesi hamlem mahalleliye saçma gelebilir ya da bazıları çıkıp sen bakkalsın, ne alaka böyle bir ürün de diyebilir. Fakat dedim ya, ben burayı sıradan bir bakkal olarak görmedim hiçbir zaman. Her sabah kepenkleri kaldırırken bir bakkalı değil, koca bir mahalleyi açıyorum aslında." demişti. Suavi, çayından aldığı son yudumu henüz gırtlağından geçirememişken hırıltılı bir ses tonuyla "İyi diyorsun hoş diyorsun da boks makinesi bana da pek mantıklı gelmiyor. Hani bilardo masası falan olsa bi nebze ama boks makinesi artık her yerde herkeste var" diyerek Soner'in hevesini kırmıştı.

Küçük bir bakkalı mahallenin cazibe merkezi haline getirme fikri, sığ düşünce yapısına sahip mahalleli tarafından elbette kabul görmeyecek ve desteklenmeyecekti. Soner, hak etmedikleri halde mahalleye çok daha fazlasını veren ileri görüşlü bir lider gibi düşünüyor ve öyle hareket ediyordu. Yıllar sonra kendisine teşekkür edecek olan yaşlılar geliyordu gözünün önüne. Fakat oto yıkamacının diğer ortağı Bekir'e soracak olursanız Soner biraz abartıyordu. Hatta Bekir bunu "Saçma sapan işleri var *mına kodumun eşşeğinin" diyerek ifade ediyordu.

Beklenen boks makinesi nihayet geldi. Montajına gerek duyulmayan, yere kolayca sabitlenen bu boks makinesi, bakkalın hemen ön tarafına yerleştirilmiş ve kendisine vuracak olan insanları bekliyordu. Soner, satın aldığı bu yeni ürünü gururla izliyor ve hemen çaprazına yerleştirdiği sandalyenin üzerinde keyifle sigarasını içiyordu. Kıskandıkları için mi yoksa bu ürünün gerçekten gereksiz olduğuna inandıkları için midir bilinmez ama boks makinesi o gün kimsenin ilgisini çekmedi. Olabilir, ilgilerini çekmeyebilir ancak yıllardır dost oldukları esnaf arkadaşlarına hiç olmazsa bir hayırlı olsun diyebilirlerdi. Soner de böyle düşünüyordu.

Mavi, yeşil ve kırmızı ışıkların yabancı müzik eşliğinde yanıp söndüğü ve kırılacak birçok yeni rekora gebe olan boks makinesi, o gün bekleneni veremedi. Soner o gece mutsuz gitti evine. Mutsuz uyudu. Karısı ile tek kelime dahi konuşmadı. Sadece o gün değil, diğer günler de bekleneni veremedi boks makinesi. Günde 1-2 müşteri ya geldi ya gelmedi. Gelenler de yumruk yerine tekme atmayı tercih etti. Kırılması gayet kolay rekorlar belirdi dijital ekranında. Bir süre sonra Soner de mahallelinin heyecansızlığına ayak uydurup çoğu zaman prize bile takmadı makineyi. Yan taraftaki inşaat malzemesi dükkanından gelen "Kış şunun müziğini be kardeşim. Başımız ağrıyor sabahtan akşama kadar" uyarıları da bu sayede azalarak bitmiş oldu.

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 11 MAYIS 2021 | Sayı: 713

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. *Bahçelievler-İstanbul* 0212 454 32 90 – 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: **Yurtiçi:** PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL **Yurtdışı:** **Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
GEYSU'NUN COVİD OLMASI HASEBİYLE BİZİMKİLER KARANTİNA SÜRECİNDEDİRLER. Bİ DE ÜSTÜNE TAM KAPANMA BİNİNCE EVE DEPRESİF Bİ AMBİANS HAKİM OLMAĞA BAŞLAR

